

Η ΟΡΦΑΝΟΥΛΑ

Σιμά 'ς τὰ ὄρη
ἔμμορφη κόρη
μόνη θρηνεῖ·

Νέος προβάλλει
τῆς νεῖᾶς τὰ κάλλη
τὰ συμπονεῖ·

'Πές μου τί ἔχεις
καὶ μόνη τρέχεις
'ς τὴν ἐρημιά·

'ὦ! λέγε, φῶς μου
«φεύγω τοῦ κόσμου
τὴν ἀπονιά».

— Μάνα δὲν ἔχω
ποιοὺν θ' ἀπαντέχω
νὰ μὲ πονῆ;

Κανεῖς δὲν δίνει
ἐλεημοσύνη
'ς τὴν ὄρφανή.

'Εδῶ μὲ διώχτουν
ἐκεῖ μὲ σπρώχτουν,
ποῦ νὰ σταθῶ;

'Σ τὸν κόσμο μόνη
μὲ τρῶν οἱ πόνοι
καὶ θὰ χαθῶ».

Σεπτέμβριος 1886.

— «Μὰ τόσο νέα
καλὴ κι' ὠραία
ὦ! ὄχι! μὴ!

Γιατ' εἶνε κρῖμα
νὰ γείνη θῦμα
τέτοιο κορμί.

Σὺ ὄρφανοῦλα,
χωρὶς μανούλα
εἶμαι κι' ἐγώ.

'Ελα μ' ἐμένα
καὶ 'ταιριασμένα
θὰ ζοῦμ' οἱ δυὸ

Μόνη καὶ μόνος,
βαρὺς ὁ πόνος,
ἀληθινά·

Δός μου τὸ χέρι
'δικό μου ταῖρι
παντοτεινά·

Βλέπω τρομάζεις,
γιατὶ δειλιάζεις
κόρη καλὴ;

Πρὶν σὲ φιλήσω
θὰ σοῦ χάρισω
γάμου στολή».

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΜΠΙΕΤΣΟΥ.

